

MEDITATIE

Pasen: een stil zoeken en een klinkend evangelie

Enige gedachten bij Markus 16 vers 1 tot 8:

"...Hij is opgestaan, ziet de plaats waar zij Hem gelegd hadden...."

Traditioneel wordt op de vroege paasochtend in Utrecht de grootste klok van de Dom, de Sint Salvator, geluid. Dat is indrukwekkend als in je beleving heel die grote stad door die klank beeft. Dat vervult de lichte lucht, dat vibreert. Dat jubelt hoog over de daken, dat Jezus werkelijk opgestaan is. "En toen de sabbat voorbijgegaan was, hadden Maria Magdalena, Maria, de moeder van Jakobus, en Salomé specerijen gekocht om Hem te gaan zalven. En heel vroeg op de eerste dag van de week kwamen zij bij het graf, toen de zon opging". Na de nacht van de drie dagen dat Jezus in het graf lag, werd alles licht. Dat is Genesis 1 weer, waar God zegt: "Er zij licht!" Op een nieuwe manier wordt het licht omdat Jezus opgestaan is.

Het is Pasen. Een nieuwe dag is aangebroken. Het licht is om ons heen, maar nog maar moeilijk kunnen onze ogen er aan wennen. Vandaar dat zoekende en tastende in hoe het wordt beschreven. Maar dit is niet onzeker: dat Jezus een nieuw leven binnengegaan is van waaruit Hij zich laat zien aan Zijn vertrouwelingen. Het oude is voorbij. Het geweld, de dood en het geroep van de massa die op de ondergang van Jezus uit was.

Maar nu is er het morgenlicht, de stilte van de tuin, de liefde van Christus die onze naam noemt en het aarzelend je te realiseren dat de dood het einde niet is.

Maar het gaat er nogal fragmentarisch en verwarrend in dit hoofdstuk aan toe.

De genoemde vrouwen denken af te gaan rondend wat ze vrijdagsavonds niet meer konden doen. Ze schrikken. De steen staat er niet meer. Dat zij schrikken verwondert ons niet. Maar moedig gaan ze toch het graf in. Ze zien een jongeman zitten. Zo eenvoudig mogelijk geeft Markus het weer. Hij noemt hem niet eens een engel. Die jongeman in een lang, wit kleed, net alsof het een jeugdige priester zoals Samuël is, zegt, zoals misschien alleen een dapper jong mens dat maar kan zeggen: "Je moet niet bang zijn. Je zoekt toch Jezus die je zag toen Hij aan het kruis hing? Hij is opgewekt. Hij is hier niet. Kijk maar waar Hij gelegen heeft. En ga heen, zeg tegen Zijn discipelen en tegen Petrus (ook al zei hij in Mijn donkerste nacht dat hij Mij niet kende), dat Hij u voorgaat naar Galilea; daar zult u Hem zien zoals Hij u gezegd heeft".

De gedenkdagen van Goede Vrijdag en Pasen zijn altijd indrukwekkend. Hier vallen immers de grote beslissingen. Aan het kruis riep Christus: volbracht! En na Zijn opwekking uit dood en graf klinkt het door Jeruzalem: de Heere is waarlijk opgestaan! De christenen van de eerste eeuwen waren gewoon elkaar te begroeten met deze belijdenis. De Heere is opgestaan! Moge dat ons dagelijks leven beheersen. Dan is er troost en verwachting, ook in de moeilijkste omstandigheden. Want als de Opgestane heeft Jezus alle macht in hemel en op aarde.

Naast vervolgartikelen die aansluiten bij artikelen uit het vorige nummer, geven we ook aandacht aan het coronavirus, wat wereldwijd de mensen in beslag neemt. We plaatsen hierover o.a. bezinnende gedachten die ons werden toegestuurd.

We maken hier ook melding van een sterfgeval: de moeder van onze vaste medewerkster Marianna Tanis is overleden. Zij mocht een gezegende leeftijd bereiken. We condoleren Marianne en wensen haar en haar familie Gods vertroostende nabijheid toe.

We wensen allen die in deze dagen eenzaamheid en verdriet ervaren, toe dat de kracht en troost van onze opgestane Heere hen mag sterken.

H.I. Ambacht,
ds. J.P. Boiten

Maar de vrouwen rennen hard weg. Weg bij het nieuws van Pasen vandaan. En ze vertellen het aan niemand. Daarvoor zijn ze te bang.

Bij Markus lees je niet wat in de andere evangeliën wel het geval is, dat Jezus aan iemand verschijnt. Een ontmoeting als met Petrus of Thomas tref je bij Markus niet aan. Hij vertelt op zijn manier wat Pasen is. Dat is inderdaad een aparte manier. Jezus' opstanding wordt alleen maar door die engel als een belofte naar voren gehaald. "Hij gaat jullie voor naar Galilea". Dat alleen zegt de engel er maar over. Hoort u daar dat kalme en rustige in en dat overtuigende? De engel is gewoon maar een jongeman in een wit kleed die kalm tegen de discipelen zegt: "Jullie zoeken Jezus, de Gekruisigde. Hij is opgewekt. Hij is hier niet. Kijk maar waar Hij heeft gelegen". Hij zegt, alsof het de gewoonste zaak van de wereld is: "Dit is nu de werkelijkheid".

Pasen is: dezelfde werkelijkheid; maar dan anders. Er bestaat niet een wereld meer zonder Jezus die opgestaan is, maar die eerst was gekruisigd. Er bestaat nu niet meer een andere wereld dan die.

Dus nu hoeft er niemand meer te denken: "Dit leven dat ik leef is het. Dit is alles. En ik moet snel zijn om er uit te halen wat er in zit". Nee, maar de wereld is dezelfde wereld, maar nu anders. Omdat Jezus, die geleden heeft, opgestaan is.

Dr. A. van de Beek zegt in zijn boekje "Altijd dat kruis": "Als de Heere Jezus niet vooral aan het kruis en in de dood bij ons was gekomen, zou Hij niet echt bij ons zijn gekomen. Want ons leven is vol van het lijden. Als de Heere Jezus niet aan het kruis en in de dood bij ons was gekomen, zou het allemaal maar "net alsof" zijn. Het evangelie was dan maar een dun, zwevend verhaal". De Gekruisigde is opgewekt. Hij weet

ons verdriet en Hij weet onze schuld. Ons verdriet en onze schuld heeft Hij op Zijn nek genomen. En Hij is er aan ten onder gegaan. Hij stierf met op Zijn lippen al onze "waaroms". Maar uit de dood stond Hij op. Dat maak alles uit, dat Hij als de Gekruisigde leeft. Wij worden als kerk steeds kleiner lijkt het. Groot is de verwarring. Wie van ons durft er over wat er met Pasen gebeurd is nog vrijmoedig te getuigen?

Maar wat nu voor ons zo'n bemoedigende gegeven is: dat de verwarring van die vrouwen juist een onderdeel van de paasprediking is. Pasen is niet: Jezus is opgestaan en dat je daar een groot verhaal over ophangt. Maar Pasen is dat God op weg gaat met verwarde, bange mensen.

Pasen is vooral: "Hij zal u voorgaan naar Galilea". Kwamen de discipelen daar niet vandaan? Had Jezus dáár Zijn leerlingen niet geroepen en Zijn eerste wonderen voor ze gedaan?

Wat is ons Galilea? Waar we leven en

thuis zijn is dat. Waar we werken en genieten en ziek zijn en lijden is dat. En waar wij de mensen kennen. Daar is ons Galilea. Daar brengt Pasen ons heen. Wat is er gebeurd en wat zal er nog gaan gebeuren? Kijk eens goed om u heen. Maar met andere ogen, met de ogen van Pasen moet u dat doen. Door je eigen, oude wereld loop je met nieuwe ogen. Dat is Pasen. En het is de dag dat de grootste klok van de Dom hoog over de daken van de stad jubelt dat Jezus waarlijk opgestaan is.

In psalm 116, dat mooie "Danklied van een verlost", lezen we in vers 3, 4 en 9: "Banden van de dood hadden mij omvangen, angsten van het graf hadden mij getroffen, ik ondervond benauwdheid en verdriet. Maar ik riep de Naam van de Heere aan. Ik zal wandelen voor het aangezicht van de Heere in de landen der levenden".

Langerak
ds. J.A.H. Jongkind.

Pasen

Na die dag van duisternis,
oneindig diep verdriet,
gingen de vrouwen nog een maal
op weg, naar hem die hen
het liefste was.

Hun hart was zwaar als steen
omdat hij het leven liet.

Op weg naar het verzegeld graf,
een eenzaam gaan,
werd hun hart licht en om hen heen
zijn stem: 'Raak mij niet aan.
Het graf is leeg.
Zeg aan mijn vrienden dat
ik leef, zeg het iedereen.'
Daar op die plek kreeg toekomst
naam
de mensen moed,
werd het gewicht van angst en
duisternis
weerlegd met licht,
in het vertrouwen
dat wat Gods hand boetseert
zijn afdruk draagt voorgoed.

Jeanette van Osselen

Luther en het coronavirus

De gevolgen van het coronavirus zijn enorm. Velen zijn ernstig ziek. Duizenden mensen zijn gestorven. Evenementen worden afgelast. Honderden banen gaan verloren en bedrijven kunnen niet meer bestaan. In economisch, financieel en politiek opzicht treden er grote veranderingen op. Ouderen in tehuizen voelen zich erg eenzaam omdat ze geen bezoek meer mogen ontvangen. Sommigen zeggen dat dit erger is dan de oorlog. Toen was er nog wel contact mogelijk met anderen. En wat ook diep ingrijpend is : de samenkomsten van de gemeente kunnen geen doorgang vinden. Gelukkig is het mogelijk om via een live-stream toch diensten te houden en te volgen. Maar van de beleving van de gemeenschap der heiligen is eigenlijk geen sprake. Al het kerkelijk werk is stil gelegd. Bezoeken kunnen nauwelijks plaats vinden. Begrafenissen vinden met een beperkt aantal meelevenenden plaats. Heeft het ons niet veel te zeggen? We hebben dergelijke omstandigheden niet eerder mee gemaakt. Hoe moeten we deze situatie duiden vanuit Gods Woord? Zijn het oordelen van God die over de wereld gaan? Of zit de duivel hier achter? Moeten we in al deze ontwikkelingen opmerken dat Jezus bezig is te verschijnen? Luther spoort aan om biddend tot God te gaan zodat we met Zijn woorden en voorschriften kunnen strijden tegen de échte pest waarmee satan de wereld verontreinigt en vergiftigt: 'Ga biddend tot God zodat we met Zijn woorden en voorschriften kunnen strijden tegen de échte pest waarmee satan de wereld verontreinigt en vergiftigt.' Want we hebben de strijd niet tegen vlees en bloed maar tegen de geestelijke machten, zoals de apos-

tel Paulus in de brief aan de Efeziërs schrijft.

De Duitse stad Wittenberg werd in 1527 getroffen door een dodelijke plaag. In een brief lichtte Luther toe hoe kerken met deze gecompliceerde omstandigheden om zouden kunnen gaan. Uit brieven die hij schreef blijkt dat de pest heel dicht bij kwam. Het raakte Luther dat vele bekenden stierven. We geven enkele opmerkingen weer die Luther heeft gemaakt. Iemand had hem aangeraden om voor de pest te vluchten. Maar Luther reageert : waarheen moet ik vluchten? Ik ben hier geplaatst. Uit gehoorzaamheid is het me niet toegestaan om te vluchten, totdat de gehoorzaamheid, die een gebod gaf, opnieuw een gebod laat uitgaan. Niet dat ik geen angst zou hebben voor de dood, maar ik hoop dat de Heer me uit mijn vrees zal rukken! Luther blijft dus trouw op zijn post.

"Als Christus zijn bloed voor mij vergoot en voor mij stierf, waarom zou ik mij dan niet ter wille van enkele kleine gevaren blootstellen en deze zwakke plaag negeren? Zou mijn lieve Christus, met zijn bevelen, zijn vriendelijkheid en al zijn aanmoediging niet belangrijker moeten zijn in mijn geest dan jij, schurk, duivel, met je valse verschrikkingen in mijn zwakke vlees? God verhoede! Ga weg, duivel. Hier is Christus en hier ben ik, Zijn dienstknecht in dit werk. Laat Christus zegevieren!

„Sommigen weigeren om medicijnen in te nemen, en mijden geen plaats of persoon waar hun aanwezigheid niet is vereist. Zó gaat het niet goed lieve vrienden! Gebruik de medicijnen, neem en doe wat zou kunnen helpen, ontsmet

je huis, tuin en straat. Mijd ook personen en plaatsen, waar je naaste je niet nodig heeft. En gedraag je als iemand die graag een grote stadsbrand wil helpen blussen. Want wat is de pest anders dan een vuur, dat geen hout en stro, maar lichaam en leven opvreet.

Ik zal God bidden dat Hij ons genadig wil bewaren en beschermen. Dan wil ik ook helpen met het uitroken (dat is het uitroken van huizen waarin iemand was overleden, waarbij ook kleding, huisraad en beddengoed werden verbrand), de lucht in huis verversen, medicijnen geven en nemen, én plaats en persoon mijden waar men mij niet nodig heeft, opdat ik mijzelf niet zal verwaarlozen en

bovendien ook anderen zou aansteken en besmetten, en dat ik zó door mijn nalatigheid de oorzaak van andermans dood zou zijn.

Wil God mij echter wegnemen, dan zal Hij mij wel weten te vinden. In dat geval heb ik toch gedaan wat Hij wilde dat ik zou doen, en ben ik niet schuldig aan mijn eigen dood of aan de dood van andere mensen. Waar echter mijn naaste mij nodig heeft, wil ik geen plaats of persoon mijden, maar onbezorgd gaan en helpen zo goed ik kan, zoals al eerder is gezegd. Kijk, dat is een echt godvrezend geloof, dat niet roekeloos of vermetel is, en God ook niet verzoekt." Aldus Maarten Luther.

Gebed voor "kranke mensen" (2)

De vorige keer hebben we iets van de achtergrond van dit formuliergebed gezien. We gaan ons nu bezinnen op de inhoud.

De aanvang van dit gebed luidt als volgt: "O Almachtige, eeuwige en rechtvaardige God en barmhartige Vader, Gij die een Heere des doods en des levens zijt, zonder wiens wil niets geschiedt, noch in de hemel, noch op de aarde;"

Het is een bijzondere aanspraak. God wordt aangeroepen in Zijn deugden. Hij is de Almachtige, de eeuwige en rechtvaardige God. Op verschillende plaatsen in de Bijbel openbaart God Zich in deze deugden.

Als de *Almachtige* maakt God Zich bekend aan Abraham. Hij was toen 99 jaar oud. De HEERE stelt dan Zijn verbond met Abram. Hij zal tot een Vader van menigte van volken worden. Dat

was menselijk gesproken onmogelijk. Maar de HEERE zal het als de Almachtige God doen, zodat het een wonder is dat Izak wordt geboren. Er zijn meer teksten waarin God als de Almachtige wordt aangeroepen of aangebeden. Aan Johannes op Padmos verschijnt de Heere, Die is en Die was en Die komen zal, de Almachtige. Daarin ligt de rijke troost dat Jezus Christus in Zijn verheerlijking nabij is om Zijn gelovigen te helpen en te verlossen. En we kennen ook de adventsboodschap aan Maria, dat bij God niets onmogelijk zal zijn. Daarom zal het gebeuren dat de maagd Maria de Eniggeboren Zoon van God zal baren.

Uit deze en meerdere teksten leren we dat God Zijn almacht steeds in dienst

stelt van Zijn heilswerk. Daarom ligt er voor de gelovigen kracht en troost in Zijn almacht. Wat heerlijk om in dit besef God aan te spreken als de Almachtige!

Hij is ook de *Eeuwige* God. Hij heeft altijd bestaan en zal altijd bestaan. In Psalm 90 belijdt Mozes dat de HEERE van eeuwigheid tot eeuwigheid God is. Hij was er al vóór alle tijden. Deze eigenschap van God betekent dat Hij eindeloos bestaat. Zijn bestaan strekt zich eindeloos uit in het verleden en in de toekomst. Het openbaart de natuur en het karakter van God. Wil dat zeggen dat God als de Eeuwige onbereikbaar ver weg is? Gelukkig niet. De eeuwigheid van God is ten diepste dat Hij is de eeuwige IK BEN. De God die vol is van welbehagen en liefde. Hij belooft in Jezus Christus eeuwig leven en de gelovigen hebben deel aan de eeuwige erfenis. Hij heeft kracht voor mensen die uitgeput zijn. Er is eeuwige zaligheid voor sterfelijke mensen. In deze deugd van God liggen vele welda-

den en alle heil! Dus een sterke aanmoediging om Hem zo aan te spreken.

De HEERE wordt ook aangesproken als de *Rechtvaardige* God. Daarvoor kunnen we bang zijn. Want betekent de rechtvaardigheid van God niet dat Hij oordeelt en straft? En moet je dan niet vrezen dat God je naar de hel stuurt? De Bijbel openbaart heel duidelijk dat God rechtvaardig is. En daarom toornst God over de zonde en de onrechtvaardigheid. Want Hij is vol liefde en trouw tegenover Zijn schepping. Vandaar dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon heeft gezonden om de straf te dragen en verzoening aan te brengen in Zijn lijden en sterven.

De gelovige hoeft dus niet te vrezen voor Gods rechtvaardigheid. Want door het offer van Christus is het recht bij God om zondaren die tot Hem de toevlucht nemen, genadig te zijn. Dat is het wonder en de rijke zegen van het volbrachte werk van Christus.

Het komt mij voor dat velen tegenwoordig niet vaak God aan spreken met een aantal van Zijn deugden. De aanspraak Heer(e) is soms het enige. En dat hoeft niet verkeerd te zijn. Maar is het niet goed om ook de deugden van de Heere te noemen? Daarin krijgt God immers de eer voor wie Hij is. Het kan nuttig zijn om de deugden van God op ons te laten inwerken. Dan krijgen we eerbied en ontzag voor Wie Hij is. Dan komt er ook moed en hoop. Want in Zijn deugden laat God zien hoe heerlijk Hij is. Misschien moeten we ons er in oefenen om tot God te gaan met het aanroepen van Zijn deugden. Dat geeft houvast en rust in een tijd van ziekte en nood. Laten we zo met vertrouwen tot God bidden dat Hij wonderen zal doen!

H.I. Ambacht
ds. J.P. Boiten

Corona virus

Een virus o zo klein, niet met het blote oog te zien,
verspreidt zich wereldwijd, de mensen zijn het vertrouwen kwijt.
De mens is in de war, hoe zal het ons vergaan;
geen vertrouwen in de overheid, raak ik straks ook mijn baan nog kwijt?
Waar is dat sterke individu, die zelf zijn richting wel bepaalt
zich niets wil laten gezeggen, of een mening op laat leggen.
Experts moeten hun zegje doen, maar gissen ook maar wat;
meer mensen worden ernstig ziek, is dit nu al de piek?
Ziekenhuizen overvol, te weinig personeel;
is er wel capaciteit genoeg, wat hebben we nog voor de boeg!
Onzekerheid alom, de winkels raken leeg,
de beurzen staan dik in het rood, de hele economie is uit het lood.
Het hele land ligt stil, evenementen worden afgelast;
we sluiten zelfs de kerken, om het virus in te perken.
Wie had er ooit gedacht, dat het eens zo ver zou komen
dat alles wat zo gewoon leek, in één klap helemaal bezweek!
Zet het u niet aan het denken, wie heeft hier eigenlijk de macht,
zijn het de wereldleiders, maar ook bij hen ontbreekt de kracht.
We staan met lege handen, er is niemand die een antwoord weet.
We moeten toch wel gaan beseffen,
dat we onze hoofden omhoog gaan heffen.
Want in de hoge hemel, daar zit een machtig God;
HIJ regeert over dood en leven, en laat de hele mensheid beven.
Kom laten we ons dan buigen, voor zulk een groot en machtig God,
ons leven leggen in Zijn hand, het hele mensdom, ook ons land,
om Jezus wil die met Zijn dood, ons Zijn genade bood.
Het geeft ons rust in bange dagen, dat U de macht in handen hebt,
om in onzekerheid en smart, te schuilen aan Uw Vaderhart.

C hristus
O ffer
R edt
O nze
N atie
A lleen

V lucht
I n deze
R ecessie tot
U w
S chepper

(door meelevende vrienden ons toegestuurd)

"Sterven en opstanding"

Hoe aangrijpend is het grote Paasgebeuren,
Als de aarde beeft, en de rotsen scheuren,
Angst en verdriet zullen uit liefde zeggen,
Jezus lichaam van kruis naar graf te leggen.

De sabbat breekt aan voor elk van hun gezin,
Een dag van rust gaat voor een ieder in,
De discipelen zijn verbijsterd en verslagen,
Zonder de Heere is al hun hoop begraven.

Zo zijn ook velen van hier verslagen en ontdaan,
Omdat een **geliefde** van hen en ons is heen gegaan,
Met hen geleefd, gesproken, en geloof gebouwd,
Een laatste afscheid wordt bij het graf aanschouwd.

Het is een tijd van verdriet en diepe duisternis,
Waar eens was, al het goede, is nu een gemis,
Velen geven steun, en leven voelbaar met je mee,
Maar diep in het hart, het geeft niet alle vree.

Ook de discipelen van Jezus hadden geen zicht,
Het sterven van Hem bracht hen uit evenwicht,
De omgang met Jezus had hen veel gedaan,
Daardoor "teruggetrokken" zijn ze heen gegaan.

De vreugde is totaal weggeëbd in hun leven,
Ze zijn de Heere goed kwijt, dat is een gegeven,
Donkere wolken hangen boven de Paasmorgen,
Het besef de Meester is niet meer, baart zorgen.

Maar dan in het graf van Gods heilig Kind,
Is het leven die de banden met de dood overwint,
Hij leeft! Het graf moet Hem voorgoed laten gaan,
Ook de discipelen horen, Hij is waarlijk opgestaan.

Dit mogen Paaskinderen in hun hart geloven,
Dat sterven en opstanding komen van boven,
Dan is het werkelijk Pasen in ons aards bestaan,
En zal eens de Heere graven open laten gaan.

Met een paasgroet van: G.J.Gijlers, Coevorden

Een vergadering van de duivel (2)

De vorige keer ging het onder meer over het verborgen werk van de duivel. Toen ik daar meer aandacht aan besteedde, kwam mij een artikel onder ogen over bovenstaande titel. Het lijkt mij belangrijk om deze bijdrage aan onze overwegingen toe te voegen en daarom neem ik het geheel over.

'De satan riep een vergadering bijeen van alle duivels in de wereld. En dat zijn er heel veel.

In zijn openingstoespraak zei hij:

'Wij kunnen de christenen niet verhinderen om naar de kerk te gaan. We kunnen ze ook niet zover krijgen, dat ze de Bijbel niet meer lezen en van de echte Waarheid horen. Ook is het moeilijk om te voorkomen, dat zij een intieme relatie met hun Heiland en Zaligmaker onderhouden. Als ze eenmaal de band met Jezus hebben gekregen, is onze macht gebroken. Laat ze maar naar hun kerken gaan, laat ze feesten aan gedekte tafels, maar steel hun tijd! Ze moeten geen tijd hebben om een relatie met Jezus Christus op te bouwen.

Dit wil ik en dat moeten jullie doen,' zei satan tegen alle duivels. 'Leid hun gedachten af, zodat ze geen contact kunnen onderhouden. Zorg dat ze de hele dag geen levende verhouding met hun Verlosser en hun Heiland kunnen hebben.' 'Hoe kunnen we dat doen?' schreeuwden de duivels.

'Houdt ze bezig met de onbelangrijke dingen van het leven en bedenk honderden listen om hun gedachten bezig te houden', antwoordde de satan. 'Probeer ze te verleiden om veel geld uit te geven, om geld te lenen en weer te lenen. Haal vrouwen over om meer uren

te gaan werken en de echtgenoten ook. Veel geld verdienen is heel prettig en biedt vele mogelijkheden tot vermaak. Zo kunnen zij zich een lege levensstijl veroorloven. Laat ze zo weinig mogelijk met de kinderen doorbrengen. Zodra hun gezinnen dan aan scherven spatten, zullen hun huizen niet meer een ontsnapping zijn voor de spanningen van het werk elke dag. Laat hun gedachten overuren maken, zodat ze die rustige, kleine stem van hun geweten niet kunnen horen. Moedig ze aan om terwijl ze autorijden naar de radio te luisteren, CD's te spelen of naar cassettebandjes te luisteren. Houdt de TV, de CD's en de PC's constant aan in hun huizen. Zorg ook dat er in winkels en restaurants onchristelijk muziek wordt gespeeld. Dit zal hun gedachten vast laten lopen en de verbinding aan Christus verbreken. Zorg ervoor dat er stapels aanlokkelijke tijdschriften op tafel liggen. Laat het nieuws elke dag uren lang hun hersens overspoelen. Zorg er ook voor dat er heel wat reclameborden langs de weg staan, die aan- en uitflitsen en hun aandacht trekken tijdens het autorijden. Laat hun postbussen overlopen van junkmail en promotie van allerlei gratis producten en diensten en hen valse hoop geven.

Ik heb nog maar de helft weergegeven van pogingen van de boze om ons helemaal in beslag te nemen. Voor en volgende keer bewaar ik het vervolg van deze vergadering.

Ede, ds. J. van Amstel

“Een vader had twee zonen”

Een meditatie over Lukas 15 vers 11 tot 32. (1)

Het Lukasevangelie is het evangelie van de blijdschap. Al in hoofdstuk een zegt een engel bij de aankondiging van de geboorte van Johannes de Doper: “En er zal blijdschap en vreugde voor u zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden” en het bijna laatste woord van dit evangelie zegt van de discipelen: “Zij aanbaden Hem en keerden terug naar Jeruzalem met grote blijdschap”. En de vader in deze gelijkenis zegt tegen de oudste van zijn twee zonen: “Wij zouden dan vrolijk en blij moeten zijn”. Maar dat zegt ook wel iets over hoe groot het verdriet daarvoor is geweest.

Wij praten in de kerk terecht ernstig over de bekering. Maar de bekering van een zondaar is in de Bijbel vooral een feest. De oproep tot de bekering is geen kille eis met op de achtergrond een scherp zwaard dat ons dreigt, maar het is de hartelijke uitnodiging tot de thuiskomst: “Mijn kind, kom terug!” Wanneer wij door God gevonden worden en wij ons bekeren zijn God en de engelen blij en er wordt een feestmaal aangericht in de hemel. Het feestmaal dat de “Bruiloft van het Lam” heet.

De gelijkenis van de verloren zoon is het mooiste, lijkt me, wat we in de Bijbel opgetekend vinden. Jezus vertelt het ons die zelf de verloren en verlaten Zoon is geweest aan het kruis waar Hij tegen God zei: “Mijn God, waarom hebt Gij Mij verloren?”

Maar dit wellicht allermooiste van de Bijbel zien wij wel onder hoogspanning staan. In de woorden zit dat van het begin van dit hoofdstuk waar de daarna volgende gelijkenissen worden ingeleid met de zin: “Al de tollenaars en de zon-

daars nu kwamen tot Hem om Hem te horen. En de Farizeeërs en de Schriftgeleerden morden onder elkaar en zeiden: Deze ontvangt de zondaars en eet met hen”. Daar drukken ze hun verachting mee uit. Maar zo portretteren ze Hem ook. Zo tekenen ze onbedoeld mooi en diep wie Hij is. Maar het is wel cynisch: ze misgunnen de zondaren de hemel waar ze zelf in weigeren binnen te gaan.

“Een zeker mens had twee zonen”. Daar begint de gelijkenis mee. Kaïn en Abel; Ezau en Jakob; Orpa en Ruth (maar dat zijn geen zonen maar dochters); en David en Saul; en Barabbas en Jezus; altijd zijn het er twee. En de een is nooit zonder de ander en de ander nooit zonder de een. Ze zijn een tweeling, hetzij in de letterlijke hetzij in de figuurlijke zin van het woord. Dat is waar het in het woord van God altijd om draait: “Een vader had twee zonen”. De jongste gaat weg. Hij heeft het thuis wel “gehad”. Hij denkt, dat het echte leven niet op het erf van vader maar verderop ligt, in de wijde wereld. Je kunt heel plotseling en radicaal weggaan bij God, maar je kunt ook langzaam afstand nemen van waar je in grootgebracht bent.

De jongste was thuis niet meer thuis. Een van de mooiste woorden van de wereld is het woord “thuis”. Thuis staat voor alles wat je vertrouwd en aange-naam is. Je thuis is je thuis. Daar moet niemand aan komen.

Dat moet heel wat zijn als je als groter wordend kind of als volwassene niet een lieve herinnering hebt aan je ouderlijk huis. Een identiteitsprobleem heb je dan. Als het voor wat betreft je verleden ingewikkeld ligt kun je je op de

toekomst meestal ook niet goed oriënteren.

Thuis is "waar je wat bent". Thuis is waar je niet wordt vernederd of beledigd of tot iets wat je niet wil wordt gedwongen. Thuis is niet luilekkerland waar je je eigen zin doet en je je uitleeft. Maar iets paradijselijks is je thuis wel. Thuis is waar je vrij bent om degenen met wie je daar leeft met de liefde van je hart te dienen en gehoorzaam te zijn. Ja, dat leest u goed: het geloof maakt ons vrij om gehoorzaam te zijn. Ergens anders weet je dat niet, maar thuis mag je er zijn.

De tweede was thuis niet meer thuis. "Vader, geef mij het deel van de goederen dat mij toekomt". Dat betekent dat hij al bij zijns vaders leven om zijn deel van de erfenis vraagt.

Hij is niet meer te houden, als een verslaafde die gretig zijn verlangen najaagt.

De vader hield dat niet tegen blijkbaar. Meteen na het verzoek van zijn tweede jongen leest u dat de vader dat deed. "Vader, geef mij het deel van de goederen dat mij toekomt. En hij verdeelde zijn vermogen onder hen".

Angstig lijkt die jongen om tekort te komen. Maar dat wil hij vóór zijn. Hij wenst niet aan de vader en aan thuis en aan de oudste broer meer gebonden te zijn. Door de dwanggedachte wordt hij bezeten dat je om gelukkig te zijn vooral jezelf moet verwerkelijken. Dat is trouwens ook wat in onze tijd bijna iedereen denkt. Dat je je kansen optimaal moet zien te benutten i.p.v. dat je gezegend en tevreden leeft van wat je vader geestelijk en materieel voor jou heeft bewaard. Het bezit van de vader wordt door deze zoon, net als straks door de oudste trouwens, van de vader zelf losgemaakt. En dan wordt het gewoon, plat geld en dan is het geen erfenis, geen heilig deel meer.

De vader zegt dus geen "Nee". Hij zegt

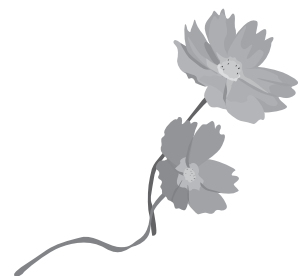
niet zoiets als: "Ik verbied het je". Hij zegt zelfs niet, om hem zo een blijvend slecht geweten te bezorgen: "Maar de deur staat altijd voor je open", met die "lieve" dwang die wij in zulke gevallen altijd uitoefenen. Maar hij laat zijn zoon gaan.

Dat is wel het grootste raadsel van de wereld, dat de mens van God (ik durf het haast niet te zeggen) de vrijheid om te zondigen kreeg.

Dus die vader laat zijn zoon gaan. Een heel letterlijke vertaling luidt: "Vader, geef mij van wat er is het deel dat mij toekomt, en hij heeft onder hen de leeftocht (het leven) verdeeld". "Onder hen", hoort u wel. Want die vader had twee zonen. Ze "hebben" niet zoveel met elkaar. Maar dat denken ze maar. Ze horen bij elkaar. Nooit gaat het in de Bijbel over Jakob als het ook over Ezau niet gaat en over David als het niet ook over Saul gaat. En nooit gaat het in de Bijbel over de jongste zoon als het niet ook over de oudste zoon gaat.

God deelt beiden het leven. Als ze niet met God en elkaar leven, leven ze niet. Zonder de bemiddeling van de oudste komt de jongste niet aan zijn geld. Dat is omdat in de Bijbel de oudste (lees maar: "Jezus Christus") de erfgenaam is. En de oudste is het die altijd een dubbel deel krijgt. Niet om er de bloemetjes mee buiten te zetten, maar om als zijn broer of zuster in de nood van de schuld komt hem of haar ermee te kunnen helpen.

Langerak
ds. J.A.H. Jongkind

Jezus leeft

De morgen daagt, het duister wijkt,
de aarde schudt en beeft.
De steen wordt weggerold van 't graf
en Jezus, Die Zijn leven gaf,
staat op uit 't graf, Hij lééft.

Hij stierf aan 't kruis op Golgotha,
na zwarte, donk 're nacht.
Aan al Gods deugden is voldaan.
Nu is de Heiland opgestaan,
want alles is volbracht.

Hij is het LEVEN van Zijn Kerk,
het LICHT in duisternis.
Nog klinkt door Geest en Woord
Zijn stem,

en geest 'lijk doden horen Hem,
Die 't LICHT en 't LEVEN is.

Nog wekt Hij zondaars op uit 't graf
van zonde en van dood.
Eens haalt Hij al de Zijnen thuis,
tot Zich, in 't hemels Vaderhuis,
dat Hij voor hen ontsloot.

Uit: Het hoogste goed,
van Christien de Priester

Colofon

Dagelijks bestuur van de stichting:

Ds. C. Bos, voorzitter,
PKN (hervormd) Benschop
Ds. J.A.H. Jongkind, secretaris,
PKN (hervormd) Langerak
Dhr. M.C. Paul, penningmeester,
PKN (hervormd) Dirksland
Ds. J.P. Boiten, eindredacteur,
Christ. Geref., H.I. Ambacht

Eindredacteur:

Ds. J.P. Boiten, Antoniuslaan 53,
3341 GA Hendrik Ido Ambacht,
Tel. 078 2000 512
Tevens adres voor kopij.
e-mail: j.p.boiten@solconmail.nl

Medewerkers:

Ds. J. van Amstel, Christ Geref., Ede
Rev. W. de Jong, Chr. Reformed
Church, Straffordville, Ontario, Canada
Mevrouw M.A. Tanis, Christ. Geref.,
Goedereede
Ds. J. Willemsen, PKN (hervormd)
Dirksland

Abonnementen:

Dit blad verschijnt in de eerste week
van elke maand (10 maanden van het
jaar).

Alle chronisch zieken kunnen dit blad
gratis ontvangen; de abonnements-
prijs is € 10 per jaar; het banknum-
mer is: NL40 INGB 0000 9389 39 ten
name van Stichting Kracht naar Kruis
te Den Haag.

Mailadres voor algemene berichten
info@krachtnaarkruis.net

Opgave nieuwe abonnees en adreswij-
zigingen aan: abonnee@krachtnaar-
kruis.net of Ledenadministratie Kracht
naar Kruis, Philipshoofjesweg 15,
3247 XR te Dirksland.

Alle informatie over KNK kunt u
vinden in www.krachtnaarkruis.net